

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vejnara a soudkyň Mgr. Adély Kaftanové a JUDr. Dany Slavíkové ve věci

žalobců:

a) Ing. R. [REDACTED] M. [REDACTED] narozený dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]

b) Ing. R. [REDACTED] R. [REDACTED], narozený dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]

oba zastoupeni advokátkou JUDr. Klárou Kořínkovou, Ph.D.
sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, 128 10 Praha 2

proti

žalovanému:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 42, 120 00 Praha 2

o náhradu škody a nemajetkové újmy, k odvolání žalobců a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. října 2019 č. j. 26 C 406/2014-784

takto:

- I. Řízení o odvolání žalovaného proti rozsudku soudu I. stupně **se zastavuje**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně **se** v zamítavých výrocích VII. a IX. a ve výrocích o nákladech řízení X., XI., XII., XIII. a XIV. **potvrzuje**.

III. Žalobci jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 900 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud I. stupně rozhodoval o žalobních návrzích, jimiž se žalobci dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, domáhali náhrady škod způsobených jim v souvislosti s trestním stíháním, které proti nim bylo vedeno před Obvodním soudem pro Prahu 6 pod sp. zn. [REDAKCE] a které definitivně skončilo zproštěním obžaloby rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2014 č. j. [REDAKCE]
2. Vzhledem k tomu, že žalovaný vzal zpět své odvolání proti vyhovujícím výrokům ve věci samé (V. a VIII.), odvolací soud dle ust. § 96 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s ust. § 211 o. s. ř. řízení o odvolání žalovaného zastavil.
3. Ve výroku VII. napadeného rozsudku soud I. stupně zamítl žalobu žalobce a) na zaplacení částky 863 792 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. za dobu od 23. 11. 2014 do zaplacení. Ve výroku VIII. žalovanému uložil zaplatit žalobci b) částku 1 014 085 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. za dobu od 23. 11. 2014 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku. Ve výroku IX. zamítl žalobu žalobce b) na zaplacení částky 514 753 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. za dobu od 23. 11. 2014 do zaplacení.
4. Uvedenými výroky bylo rozhodováno o žalobním návrhu žalobce a) na zaplacení ušlého zisku z příjmu ze služebního poměru za dobu od 1. 1. 2010 do 29. 2. 2012 ve výši 863 792 Kč se zákonným úrokem z prodlení za dobu od 23. 11. 2014 do zaplacení (výrok VII.) a o žalobním návrhu žalobce b) na zaplacení ušlého zisku z příjmu ze služebního poměru za dobu od 1. 12. 2008 do 30. 6. 2014 ve výši 1 528 838 Kč se zákonným úrokem z prodlení za dobu od 23. 11. 2014 do zaplacení (výroky VIII. a IX.).
5. Ve výrocích X. až XIV. vypořádal soud I. stupně náklady celého řízení následovně: žalobce a) byl uznán povinným zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 2 929,92 Kč (výrok X.), žalobce b) byl uznán povinným zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 4 025,98 Kč (výrok XI.), žalobce a) byl uznán povinným zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení částku 5 585,78 Kč (výrok XII.), žalobce b) byl uznán povinným zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení částku 17 316,52 Kč (výrok XIII.) a bylo vysloveno, že České republice se vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepříznává (výrok XIV.).
6. Podkladem pro rozhodnutí o uvedených žalobních návrzích na náhradu ušlého zisku ze služebního poměru jsou především tato zjištění: Dne 2. 10. 2008 bylo zahájeno trestní stíhání proti žalobcům, kteří byli obviněni z trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku podle ust. § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona. Žalobci a) bylo kladeno za vinu, že úmyslně porušil povinnosti řádné péče o majetek, které mu vyplývaly ze zákona o majetku České republiky, když [REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE] b) žalobcům bylo dále kladeno za vinu, že úmyslně porušili povinnosti řádné péče o majetek, které jim vyplývaly ze zákona o majetku České republiky, když [REDAKCE]

Shodu s prvopisem potvrzuje Beata Szturcová.

[REDACTED]

[REDACTED]. Žalobci byli dvakrát nepravomocně zproštěni Obvodním soudem pro Prahu 6 obžaloby, následně došlo k jejich pravomocnému odsouzení rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2012. Teprve na základě stížnosti pro porušení zákona podané ministryní spravedlnosti Nejvyšší soud dne 26. 2. 2014 zprostil žalobce obžaloby, protože skutek, z něhož byli obžalováni, není trestným činem, a konstatoval, že pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2012 byl porušen zákon v neprospěch obviněných.

7. Oba žalobci byli vysoce postavenými [REDACTED] Armády České republiky. Jejich trestní kauza byla medializovaná, a tudíž dobře známá jak v armádě, tak mimo ni.
8. Žalobce a) byl v době zahájení trestního stíhání vojákem z povolání více než 36 let, v minulosti působil ve funkci [REDACTED] nebo [REDACTED] určité složky až po [REDACTED], je absolventem tří prestižních zahraničních vysokých vojenských škol, působil v [REDACTED] jako [REDACTED]. V době zahájení trestního stíhání byl [REDACTED] (v České republice), na dobu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2011 měl být vyslán na místo [REDACTED] po návratu v době od 1. 1. 2012 do 29. 2. 2012 měl znovu působit na místě [REDACTED]. Nebýt trestního stíhání, byl by jeho služební poměr ukončen dne 29. 2. 2012. V důsledku trestního stíhání byla žalobce a) zkrácena doba služebního poměru a byl propuštěn do zálohy ke dni 30. 6. 2010. Pokud by byl žalobce a) vyslán na místo [REDACTED] dosahoval by jeho měsíční plat v roce 2010 částky [REDACTED] Kč a v roce 2011 částky 44 940 Kč, v lednu a únoru 2012 by plat žalobce a) jako [REDACTED] činil 73 670 Kč měsíčně a žalobce by pobíral příplatek na bydlení ve výši 10 200 Kč měsíčně. Nebýt trestního stíhání, dosáhl by žalobce a) v období od ledna 2010 do února 2012 příjmu z platu a z přídatku na bydlení ve výši 1 261 300 Kč celkem. Žalobce a) ve skutečnosti v lednu 2010 až červnu 2010 pobíral plat na pozici [REDACTED] ve výši [REDACTED] Kč měsíčně a příplatek na bydlení ve výši [REDACTED] Kč měsíčně. Od července 2010 pak pobíral výsluhový příspěvek, v roce 2010 ve výši [REDACTED] Kč měsíčně, v roce 2011 ve výši [REDACTED] Kč měsíčně a v roce 2012 ve výši [REDACTED] Kč měsíčně. Celkem tedy žalobce a) obdržel v období od ledna 2010 do února 2012 jako příjem z platu, z přídatku na bydlení a z výsluhového příspěvku částku [REDACTED] Kč.
9. Žalobce b) byl v době zahájení trestního stíhání více než 30 let vojákem z povolání, v minulosti působil na všech funkcích až po [REDACTED] a [REDACTED]. V době zahájení trestního stíhání byl [REDACTED]. Od 1. 12. 2008 měl pracovat jako [REDACTED] a to do 30. 6. 2011. Poté měl být vyslán do [REDACTED] jako [REDACTED], jeho služební poměr měl být ukončen dne 30. 6. 2014. Žalobce b) v důsledku trestního stíhání dva posledně uvedené posty nezískal, jeho kariéra byla zastavena a ke dni 31. 7. 2010 byl předčasně propuštěn do zálohy. Nebýt trestního stíhání, pobíral by žalobce b) od prosince 2008 do května 2009 plat [REDACTED] ve výši 74 050 Kč měsíčně, od června 2009 do prosince 2010 ve výši 75 190 Kč měsíčně a od ledna 2011 do června 2011 ve výši 73 040 Kč měsíčně. V uvedené době by žalobce b) pobíral i příplatek na bydlení ve výši 10 200 Kč měsíčně. Od července 2011 do června 2014 by žalobce b) pobíral plat [REDACTED].

████████████████████ od července 2011 do prosince 2013 ve výši 49 700 Kč měsíčně, od ledna 2014 do června 2014 ve výši 64 700 Kč měsíčně. Nebýt trestního stíhání, dosáhl by žalobce b) v období od prosince 2008 do června 2014 příjmu z platu a z přídatku na bydlení částku 4 116 300 Kč celkem. Ve skutečnosti žalobce b) pobíral od prosince 2008 do května 2009 plat ve výši ██████████ Kč měsíčně, od června 2009 do července 2010 ve výši 65 540 Kč měsíčně. Současně pobíral přídatek na bydlení, ve výši 10 200 Kč měsíčně v prosinci 2008 a ve výši ██████████ Kč měsíčně v období od ledna 2009 do července 2010. Od srpna 2010 do června 2014 pak žalobce b) pobíral výsluhový příspěvek, od srpna 2010 do prosince 2010 ve výši ██████████ Kč měsíčně, od ledna 2011 do prosince 2011 ve výši ██████████ Kč měsíčně, od ledna 2012 do prosince 2012 ve výši 42 839 Kč měsíčně, od ledna 2013 do prosince 2013 ve výši ██████████ Kč, od ledna 2014 do května 2014 ve výši ██████████ Kč měsíčně a v červnu 2014 ██████████ Kč. Celkem tedy žalobce b) na platu, přídatku na bydlení a výsluhovém příspěvku v období do 1. 12. 2008 do 30. 6. 2014 obdržel částku ██████████ Kč.

10. Zjištěné skutečnosti soud I. stupně posuzoval podle ust. § 5, § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. V obecné rovině dovodil vznik odpovědnosti státu za škodu způsobenou žalobcům nezákonným rozhodnutím. Za nezákonné rozhodnutí pokládal v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (např. rozsudek ze dne 31. 3. 2003 sp. zn. 25 Cdo 1487/2001) zahájení trestního stíhání, které posléze skončilo zproštěním obžaloby. Požadavek žalobce a) na náhradu ušlého zisku ze služebního poměru byl zcela zamítnut proto, že tomuto žalobci žádný příjem v důsledku trestního stíhání neušel. Obdobnému požadavku žalobce b) soud I. stupně vyhověl toliko v částce 1 014 085 Kč, protože tento žalobce následkem trestního stíhání na příjmu ztratil uvedenou částku (v částce 514 753 Kč byl žalobní návrh žalobce b/ zamítnut).
11. V souladu se závěry rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 4. 2010 sp. zn. 21 Cdo 1788/2009 soud I. stupně do potenciálních příjmů žalobců na pozicích v zahraničí nezahrnul náhradu zvýšených životních nákladů dle ust. § 3 nařízení vlády č. 62/1994 Sb., o poskytování náhrad některých výdajů zaměstnancům rozpočtových a příspěvkových organizací s pravidelným pracovištěm v zahraničí. Připomněl, že uvedené náhrady náleží pouze pracovníkům, kteří byli skutečně přiděleni k výkonu práce v zahraničí, že náhrady nejsou „výdělkem“ takových pracovníků, neslouží k rozmožnění jejich majetkové sféry. Náhrady slouží ke kompenzaci zvýšených nákladů na život v cizině. Pokud žalobci do zahraničí fakticky vysláni nebyli, nevznikly jim zvýšené životní náklady a nevyplacením náhrady zvýšených životních nákladů jim nevznikla majetková újma. Při zjišťování ušlého zisku z příjmu ze služebního poměru proto soud I. stupně vycházel jen z platu, který by žalobcům na pozicích v zahraničí náležel.
12. U žalobce a) soud I. stupně do skutečného příjmu zahrnul ještě 7x částku 10 200 Kč, již ocenil bydlení tohoto žalobce ve služebním bytě po skončení služebního poměru v období od června 2010 do ledna 2011 (ve výši odpovídající přídatku na bydlení). Z uvedeného pak dovodil, mezi skutečnými příjmy žalobce a) v rozhodném období a příjmy, kterých by dosáhl nebýt nezákonného trestního stíhání, je rozdíl ve výši 130 288 Kč - kladné saldo je na straně příjmů skutečně dosažených. Při nezapočítání prospěchu v podobě bydlení ve služebním bytě v období od července 2010 do ledna 2011 by tento rozdíl činil ve prospěch skutečně dosažených příjmů částku 58 888 Kč.
13. Mezi skutečnými příjmy žalobce b) a příjmy, jichž by dosáhl nebýt nezákonného trestního stíhání, je pak rozdíl ve výši 1 014 085 Kč – kladné saldo je na straně příjmů, kterých žalobce nedosáhl.
14. Žalobci b) byl z přiznané částky přisouzen i úrok z prodlení v zákonné výši (§ 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.) od prvního dne následujícího po uplynutí šesti měsíců od uplatnění nároku u žalovaného, tj. ode dne 23. 11. 2014, do zaplacení (§ 1970 o. z. a § 14 zákona č. 82/1998 Sb.).

15. Výroky o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky (X. a XI.) vycházejí z ust. § 142 odst. 2 a 3 o. s. ř. Soud I. stupně vypočítal poměr úspěchu každého ze žalobců ve sporu se žalovaným, při výpočtu pokládal za celkovou hodnotu sporu součet tarifních hodnot (viz. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb) každým ze žalobců žádaných plnění. U ušlého zisku počítal s tarifní hodnotou původně žádaných plnění, tj. u žalobce a) s částkou 4 577 368 Kč a u žalobce b) s částkou 9 066 698 Kč, u plnění z titulu náhrady nemajetkové újmy počítal s tarifní hodnotou ve výši 50 000 Kč dle ust. § 9 odst. 4, písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.
16. Žalobce a) byl úspěšný v 2,84 % všech jím požadovaných nároků; žalobce b) byl úspěšný v 13,2 % všech jím požadovaných nároků. Soud I. stupně proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení úspěšnějšímu žalovanému proti oběma žalobcům. Proti žalobci a) bylo žalovanému přiznáno právo na plnou náhradu nákladů řízení (neúspěch žalovaného byl toliko v nepatrné části) a proti žalobci b) právo na poměrnou část náhrady nákladů řízení - v poměru, který odpovídá rozdílu poměru úspěchu tohoto žalobce ve sporu od jeho neúspěchu, tj. v rozsahu 73,6 %. Žalovaným vynaložené náklady přitom odpovídají částce 8 400 Kč, která je tvořena paušální náhradou hotových výdajů za 28 úkonů po 300 Kč - dle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhlášky č. 254/2015 Sb. Z takto vzniklých nákladů připadá (počítáno dle tarifních hodnot) na obranu proti nárokům žalobce a) částka 2 929,92 Kč a na obranu proti nárokům žalobce b) částka 5 470,08 Kč. Žalobci a) byla uložena povinnost nahradit žalovanému částku 2 929,92 Kč plně, žalobci b) bylo uloženo nahradit žalovanému toliko 73,6 % částky 5 470,08 Kč, tj. částku 4 025,98 Kč.
17. O náhradě nákladů státu bylo rozhodnuto dle ust. § 148 odst. 1 o. s. ř. Státem vynaložené náklady představují náklady svědeckého svědka Ing. P. [redacted] a náklady znaleckého posudku JUDr. Příba, tj. celkem částku 32 482,37 Kč, od níž soud I. stupně odečetl 2 x částku 8 000 Kč, která měla být uhrazena jak žalobcem b), tak žalovaným na záloze na znalecký posudek (žalobce a/ zálohu zaplatil). Na část předmětu řízení mezi žalobcem a) a žalovaným připadlo z rozdělovaných nákladů státu (z částky 16 482,37 Kč) 34,88 %, tj. částka 5 749,05 Kč. Poměr úspěchu a neúspěchu mezi žalobcem a) a žalovaným byl 2,84 % : 97,16 %, soud proto uložil žalobci a) povinnost k náhradě 97,16 % z částky 5 749,05 Kč, tj. částku 5 585,78 Kč. Na část předmětu řízení mezi žalobcem b) a žalovaným připadalo z rozdělovaných nákladů státu 65,12 %, tj. částka 10 733,32 Kč. Poměr úspěchu a neúspěchu mezi žalobcem b) a žalovaným byl 13,2 % : 86,8 %, soud proto uložil žalobci b) povinnost k náhradě 86,8 % z částky 10 733,32 Kč, tj. částku 9 316,52 Kč, kterou zvýšil o 8 000 Kč, jež měla být tímto žalobcem již dříve zaplacená na záloze na znalecký posudek. Zbylou část státem vynaložených nákladů soud žalovanému neuložil zaplatit na účet Obvodního soudu pro Prahu 2, neboť činnost žalovaného (České republiky – Ministerstva spravedlnosti) je financována ze stejné kapitoly státního rozpočtu jako činnost soudu.
18. Žalobci napadli zamítavé výroky ve věci samé ohledně jejich návrhů na náhradu ušlého zisku (a akcesorické výroky o náhradě nákladů řízení). Žalobce a) napadl zamítavý výrok ve věci samé pod bodem VII. a žalobce b) napadl zamítavý výrok ve věci samé pod bodem IX. Oba žalobci navrhli, aby odvolací soud po doplňujícím dokazování výsledkem znalce JUDr. Příba k podanému znaleckému posudku změnil napadené výroky tak, že předmětným žalobním návrhům na náhradu ušlého zisku bude vyhověno. Žalobci soudu I. stupně vytkli, že došel k nesprávným skutkovým závěrům, že neprovedl všechny žalobci navrhované důkazy, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a že je rozsudek soudu I. stupně nepřezkoumatelný.

19. Žalobci jsou přesvědčeni, že soud I. stupně své negativní rozhodnutí (opět) řádně nezdůvodnil, (opět) nevyhověl požadavkům zrušujícího usnesení odvolacího soudu ze dne 7. 3. 2019 a částečně zrušujícího rozsudku ze dne 22. 2. 2018 (tam odvolací soud uvedl, že ke srozumitelnému odůvodnění rozhodnutí o náhradě ušlého zisku je třeba uvést, jakých příjmů a z jakých zdrojů podle zjištění soudu I. stupně oba žalobci v rozhodných obdobích skutečně dosahovali a jakých příjmů a z jakých zdrojů by ve stejných obdobích dosahovali za obvyklého běhu věcí - nebýt trestního stíhání).
20. Žalobci jsou přesvědčeni, že v jejich případě je nepochybný vznik škody na příjmu, neboť bylo prokázáno, že nedosáhli významnějších postů v zahraničí, jichž by bez trestního stíhání dosáhli. Rozhodně nelze připustit, že by snad oběma žalobcům příslušel potenciální příjem v případě zahraničního angažmá nižší, než v případě výkonu práce v České republice; to by byl závěr zjevně absurdní. Oba žalobci akceptovali, že v jejich případě nelze kalkulovat s přiznáním zvýšených životních nákladů, neboť do zahraničí nebyli vysláni, protože to plyne ze závěrů rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1788/2009. Dle žalobců však soud I. stupně opomněl jeden ze základních předpokladů využití závěrů tohoto rozsudku, a to že při práci v zahraničí by zaměstnanec měl pobírat stejný plat jako v tuzemsku (žalobci zřejmě naznačují, že v jejich případě tomu tak nebylo - pozn. odvolacího soudu). Rozhodnutí soudu I. stupně je dle žalobců nelogické, neboť je při výpočtu výše ušlého zisku počítán u obou žalobců jako potenciální příjem nižší základní plat. Žalobci zdůraznili to, že v reakci na odvolacím soudem vyjádřený názor o případnosti závěrů vyjádřených v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1788/2009 změnili žalobu, soud I. stupně změnu žaloby připustil, přičemž žádali, aby jim byla přiznána ztráta na výdělku ve variantě nejnižšího výpočtu náhrady za ztrátu na výdělku ve znaleckém posudku JUDr. Příba - pro žalobce a) v částce 863 792 Kč a pro žalobce b) v částce 1 528 838 Kč (uvedené částky představují rozdíly mezi příjmy, kterých by žalobci v rozhodných obdobích dosáhli ve stávajících pozicích v České republice, pokud by jejich služební poměr nebyl předčasně ukončen, a příjmy, jichž v rozhodných obdobích skutečně dosáhli – pozn. odvolacího soudu). Žalobci zdůraznili i to, že při posuzování jejich nároku nemůže být opomenut imperativ dobrých mravů, že z bezpráví nemůže povstat právo a že nikdo nemůže mít prospěch ze své vlastní nepoctivosti.
21. Při výpočtu náhrady za ztrátu příjmu žalobci a) tedy soud I. stupně měl vyjít při úvaze o potenciálním příjmu v rozhodném období z původního příjmu, který byl zjištěn a podložen rozkazem ministra. Obdobně to platí u žalobce b), kde soud I. stupně nadto chybně v potenciálních příjmech nekalkuloval přírůstek na bydlení, který by žalobci b) v každém případě příslušel dle ust. § 61 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, i v období od července 2011 do června 2014.
22. Žalobci samostatně napadli akcesorické výroky o nákladech řízení. Jsou přesvědčeni, že způsob výpočtu jejich úspěchu ve sporu se žalovaným je chybný. Komplexně posuzováno lze dospět k závěru, že každý ze žalobců byl neúspěšný pouze v nepatrné části svých požadavků, a právo na náhradu nákladů řízení by proto mělo příslušet žalobcům proti žalovanému.
23. Předně byli oba žalobci plně úspěšní ve svém požadavku na náhradu nemajetkové újmy (celkem žalobci obdrželi každý částku 1 000 000 Kč).
24. Žalobce a) byl plně úspěšný v požadavku na náhradu nákladů trestního řízení, částečně byl úspěšný v požadavku na náhradu nákladů obhajoby (v 76 %). Žalobce a) jakožto disponent řízením, vzal žalobu částečně zpět ohledně požadavku na náhradu ušlého zisku, a to ve vazbě na vypracovaný znalecký posudek, proto by soud při rozhodování o náhradě nákladů na ušlém příjmu měl aplikovat ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť rozhodnutí této části záviselo na znaleckém

posudku a rovněž i na úvaze soudu. Žalobce a) by tedy měl obdržet plnou náhradu nákladů řízení při rozhodování o náhradě za ztrátu na příjmu. Žalobce a) byl dále toliko částečně úspěšný, pokud jde o úhradu požadovaného cestovného (v rozsahu 47 %). Celkem lze říci, že byl žalobce a) nepatrně neúspěšný, a měl by proto mít proti žalovanému nárok na plnou náhradu nákladů řízení.

25. Obdobná je situace u žalobce b). I žalobce b) vedle plného úspěchu v požadavku na náhradu nemajetkové újmy, uspěl v požadavku na náhradu nákladů trestního řízení. Tento žalobce byl úspěšný v požadavku na náhradu nákladů obhajoby v 98 % a u náhrady cestovného byl úspěšný toliko ve 33 %. Stejně jako žalobce a) i žalobce b) vzal částečně zpět žalobu na náhradu ušlého zisku ve vazbě na vypracovaný znalecký posudek, a proto je namístě při rozhodování o náhradě nákladů v tomto směru aplikovat ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť rozhodnutí záviselo na znaleckém posudku a rovněž na úvaze soudu. I žalobce b) tedy byl celkem neúspěšný pouze v nepatrné části a i jemu by mělo příslušet právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému v plné výši.
26. Žalovaný navrhl potvrzení napadené části rozsudku soudu I. stupně jako věcně správné.
27. Odvolací soud podle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal odvoláním napadenou část rozsudku včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a došel k závěru, že odvolání žalobců důvodná nejsou.
28. Odůvodnění rozsudku není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů. Rozsudek je odůvodněn způsobem, který odpovídá ust. § 157 odst. 2 o. s. ř., neboť obsahuje výše rekapitulovaná srozumitelná zjištění (s vysvětlením o jaké důkazy soud I. stupně skutková zjištění opřel) včetně rozhodných zjištění o tom, jakých příjmů a z jakých zdrojů žalobci v rozhodných obdobích skutečně dosahovali a jakých příjmů a z jakých zdrojů by ve stejných obdobích žalobci dosahovali za obvyklého běhu věci, tj. nebýt trestního stíhání.
29. O správnosti skutkových zjištění soudu I. stupně odvolací soud nemá důvod pochybovat. Skutková zjištění logicky vyplývají z obsahu provedených důkazů a představují dostatečný podklad pro rozhodnutí věci. Není žádný rozumný důvod pro jakékoliv doplnění dokazování (žalobci navrhovaným doplňujícím výsledkem znalce z oboru ekonomika, odvětví mzdy, JUDr. Josefa Příba, který vypracoval ve věci znalecký posudek). Nutno připomenout, že soud I. stupně z předmětného znaleckého posudku nezjistil žádné skutečnosti, které by byly výsledkem znalcovy odborné úvahy, nýbrž do svých skutkových zjištění převzal znalcem pečlivě shromážděná podkladová zjištění, tj. zjištění o výši skutečně dosahovaných příjmů obou žalobců v rozhodných obdobích (z výsluhového příspěvku, z platu a přídatku na bydlení) a zjištění o příjmech, kterých by žalobci v rozhodných obdobích dosahovali za předpokladu, že by žalobce a) od 1. 1. 2010 zastával pozici [REDAKCE] a žalobce b) by od 1. 12. 2018 zastával funkci [REDAKCE] a od 1. 6. 2011 post [REDAKCE]. Nutno rovněž připomenout, že znalcem zjištěné předpokládané platy žalobců na výše uvedených zahraničních postech v zásadě kopírují tvrzení samotných žalobců obsažená již v žalobě. Soud I. stupně při opatřování rozhodných skutkových zjištění plně respektoval jednoznačný názor vyjádření v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 4. 2010 sp. zn. 21 Cdo 1788/2009, z něhož plyne, že ušlý zisk žalobců nemohou zvyšovat náhrady na vyrovnání zvýšených životních nákladů na zahraničním pracovišti dle ust. § 3 nařízení vlády č. 62/1994 Sb., o poskytování náhrad některých výdajů zaměstnancům rozpočtových a příspěvkových organizací s pravidelným pracovištěm v zahraničí, které nebyly obdrženy proto, že žalobci na zahraničních pracovištích nepůsobili. Soud I. stupně rozhodně nepochybil,

nezjist'oval-li rozdíl mezi skutečným příjmem žalobců v rozhodných obdobích a příjmem, jakého by žalobci hypoteticky dosáhli, nebyly-li by jejich služební poměry předčasně zkráceny a žalobci by zastávali ty posty, které zastávali v okamžiku zahájení trestního stíhání (pro tuto variantu vypočetl znalec JUDr. Josef Příb ztrátu žalobce a/ na příjmu ve výši 863 792 Kč a ztrátu žalobce b/ na příjmu ve výši 1 528 838 Kč). I kdyby snad žalobci přizpůsobili svá žalobní tvrzení (změnou žaloby, již v odvolání argumentují), znalcovým výpočtům, tj. tak, že jejich ztráta na příjmu odpovídá uvedeným částkám, neboť za obvyklého běhu věcí, tj. nebýt trestního stíhání, by nadále zastávali stejné posty, avšak po delší dobu, neodpovídají tato jejich tvrzení skutkovým zjištěním soudu I. stupně (a ostatně ani žalobním tvrzením, jimiž žalobci odůvodňovali své požadavky na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním). Soud I. stupně učinil jednoznačný skutkový závěr, o němž není důvodu pochybovat, a to ten, že nebýt nezákonného trestního stíhání, zastávali by žalobci ve výše uvedených obdobích významné posty v zahraničí. Bylo proto na místě zjistit výši toho potenciálního příjmu žalobců, kterého by žalobci dosáhli v rozhodných obdobích na uvedených zahraničních postech.

30. Právní posouzení soudem učiněných zjištění je rovněž zcela správné. Ze zjištění soudu I. stupně (výše v podstatných bodech rekapitulovaných) jednoznačně plyne, že žalobci a) jím tvrzená škoda v podobě ušlého zisku z příjmu ze služebního poměru v období od 1. 1. 2010 do 29. 2. 2012 v důsledku trestního stíhání nevznikla. Žalobci b) pak vznikla škoda v podobě ušlého zisku z příjmu ze služebního poměru za dobu od 1. 12. 2008 do 30. 6. 2014 toliko ve výši 1 014 085 Kč.
31. Tyto závěry nejsou nijak nelogické, neboť, jak ukázaly výsledky dokazování v tomto řízení, žalobci na svých původních služebních zařazeních pobírali vyšší tarifní platy, než byly tarifní platy u prestižnějších zahraničních postů. Při vyslání do zahraničí by pak žalobcům nevzniklo právo na přírůstek na bydlení dle ust. § 61 odst. 4 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění účinném do 30. 6. 2015 (k tomu viz rovněž rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2013 sp. zn. 8 Ad 18/2010 publikovaný v ASPI pod č. JUD 288641 CZ). Výsluhový příspěvek, který byl žalobcům vyplácen po předčasném skončení služebního poměru, je pak svou výší téměř srovnatelný s tarifním platem na uvedených prestižních zahraničních postech.
32. K argumentaci žalobců v odvolání je třeba zdůraznit, že rozhodně neplatí premisa, že žalobcům jistě vznikla ztráta na příjmu v rozhodném období, pokud se jejich vojenská kariéra v důsledku trestního stíhání nevyvíjela předpokládaným způsobem. Teprve srovnání skutečně získaných příjmů v rozhodném období a příjmů, kterých by za obvyklého chodu věcí žalobci dosáhli, může odpovědět na otázku, zda žalobcům ušel zisk z příjmů a v jaké výši.
33. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně dle ust. § 219 o. s. ř. v zamítavých výrocích VII. a IX. jako věcně správný potvrdil.
34. Jako věcně správné byly dle ust. § 219 o. s. ř. potvrzeny i výroky o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky a ve vztahu mezi účastníky a státem. Soud I. stupně správně aplikoval ust. § 142 odst. 2 a 3 a rovněž ust. § 148 odst. 1 o. s. ř.
35. K podrobným a pečlivým výpočtům poměru úspěchu a neúspěchu obou žalobců ve sporu se žalovaným odvolací soud nemá co dodat a odkazuje na ně. Soud I. stupně v souladu s ustálenou soudní praxí při výpočtu celkového poměru úspěchu a neúspěchu každého ze žalobců vycházel z tarifních hodnot jednotlivých, v řízeních uplatněných nároků, určených dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., tj. v případě požadavků na zaplacení náhrady škody vycházel z hodnoty výše požadovaného peněžitého plnění (§ 8 odst. 1 vyhlášky) a v případě požadavku na zaplacení náhrady nemajetkové újmy vycházel z částky 50 000 Kč (§ 9 odst. 4, písm. a/ vyhlášky).

Shodu s prvopisem potvrzuje Beata Szturcová.

Za procesní neúspěch žalobců pokládal v souladu s ust. § 146 odst. 2 o. s. ř. i zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby, které nebylo vyvoláno chováním žalovaného v průběhu řízení, tj. zaplacením v řízení požadované částky (to se týká především zpětvzetí žalobních návrhů na úhradu ušlého zisku). Odvolací soud plně souhlasí se soudem I. stupně v tom, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení mezi účastníky ve vztahu k požadavku žalobců na náhradu ušlého zisku nelze uvažovat o aplikaci ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., tj. uzavřít, že při rozhodování o tomto žalobním návrhu by žalobci měli mít právo na plnou náhradu nákladů řízení, neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na znaleckém posudku. Soud I. stupně správně vystihl, že tomu tak není. Zjištění, které soud I. stupně čerpal z provedeného znaleckého posudku, sloužilo v posuzovaném případě k závěru o tom, zda je dán samotný základ nároku, tj. zda vznikla či nevznikla škoda každému ze žalobců. Plnou náhradu nákladů lze přiznat jen, měl-li účastník co do základu věci plný úspěch a neúspěch se projevil jen ve výši plnění, a to právě a jen proto, že účastník na počátku sporu výši přesně neznal, a z tohoto důvodu musela být výše stanovena pomocí znaleckého posudku. Soud I. stupně tedy správně vypočetl úspěch žalobce a) ve sporu v rozsahu 2,84 % a úspěch žalobce b) ve sporu se žalovanými v rozsahu 13,2 % a správně uložil oběma žalobcům uhradit žalovanému jím vynaložené náklady řízení na obranu proti žalobou uplatněným nárokům každého ze žalobců (žalobci b/ správně uložil povinnost k náhradě odpovídající poměrné části odpovídajících nákladů). Odvolací soud pak nemá výhrady ani ke stanovení výše žalovaným vynaložených nákladů na obranu proti žalobním nárokům každého ze žalobců a nemá výhrady ani k navazujícímu rozdělení náhrady (části) nákladů státu mezi žalobce.

36. Výrok o nákladech (tohoto) odvolacího řízení vychází z ust. § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalobci v odvolacím řízení úspěšní nebyli, a odvolací soud jim proto uložil (společně a nerozdílně) nahradit žalovanému vynaložené náklady této fáze řízení. Přiznaná částka 900 Kč představuje paušální náhradu hotových výdajů za 3 úkony (vyjádření k odvolání, příprava na jednání u odvolacího soudu, jednání u odvolacího soudu) po 300 Kč - dle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhlášky č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. Takové dovolání lze podat do 2 měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 16. července 2020

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu